

Onze sobre l'Onze

Segons els enquestats, la celebració de l'11 de Setembre és avorrida i buida de sentit. ¿Propostes per a revifar-la?

Moltes, des de concerts de roc fins a desfilades amb tancs i canons.

Francesc Bellmunt, director de cine.

En els vint anys que porta en la professió ha viscut tots els moviments que s'han fet per redreçar el cinema i creu que la solució passa per la Generalitat. «Cal que s'unifiquin tots els esforços que ara tothom fa per separat. S'hauria de dissenyar un programa i que tothom treballés en la mateixa direcció.»

Els problemes que té el cinema ara són, segons Bellmunt, quatre: «Falten objectius per part de la Generalitat, cal superar la il·legalitat en què ara es viu, perquè les competències encara no han

estat traspassades; manca el control de promoció de les pel·lícules i, per acabar, ni TV3 ni TVE tenen una política definida respecte al cinema català.»

A l'hora de treballar, s'orienta cap al mercat català, perquè és el primer que s'ha de convèncer, «perquè ens coneguin a fora, ja tenim la promoció».

Pel que fa a la Diada, té les seves idees. «Celebrar l'11 de Setembre per recordar la derrota és un pèl absurd, perquè la derrota és quotidiana. Més valdria celebrar un dia d'independència que no pas un de dependència. Jo proposaria com a dia de celebració el dia de Sant Joan, que també està molt arrelat i és molt més festiu.»

Miquel Calzada, àlles Mikimoto, locutor de ràdio presentador d'«Oh. Bongònia»

Pel que fa a la ràdio, cada vegada hi ha menys problemes. Ara ja no s'escolta la ràdio per l'idioma que empra sinó pel que ofereix. El factor lingüístic ja no té la importància que tenia anys enrere. D'altra banda, el futur de les ràdios d'aquí sembla condicionat a les institucions. Hi ha poca gent i això no permet l'especialització de les emissores. Com que no es produeix aquest fet, per tant, no hi ha possibilitats que es privatitzin; quan la ràdio evoluciona, esdevé privada i, per tant, un negoci.

Un model bo de ràdios és el de les comercials europees. Però no crec que s'hagi de mirar cap enfora, perquè l'oient és aquí.

L'11 és un dia bàsicament reivindicatiu, però se li hauria d'afegir un toc festiu. No està bé que celebrem una derrota i, a més, l'endemà cal anar a treballar.»

Àngels Gonyalons, actriu.

Viurà l'Onze com qualsevol altre dia, perquè tot el que hi havia s'ha apagat, esmorteït. «Estaria bé que es revivés però no sembla que hagi de ser així. Ara no som ni carn ni peix, en el sentit que mai hem aconseguit res concret.»

Segons Àngels, el teatre a Catalunya té molts problemes. «No n'hi ha, ni es fomenta. No hi ha educació en el públic. No s'acostuma la gent a estimar el teatre. Seria bo que hi hagués un teatre per a tothom.» Pensa que les perspectives són negres, perquè cada vegada es tanquen més teatres. «Els actors fugen. Si pogués, marxaria a Londres, perquè allà es viu molt el teatre. Aquí només agrada el futbol.»

Laura Martí, cantant música disco.

Per a mi, l'11 de Setembre és la data d'una derrota nacional, és la data en què Catalunya va perdre les seves llibertats i ha de ser una data reivindicativa fins a recuperar les llibertats perdudes. Llavors podria passar a ser un dia festiu.

Catalunya és una nació ocupada que a més pateix la vexació constant dels seus colonitzadors des de fa quasi 300 anys. És un fet que Catalunya ha patit moltes vegades l'intent de fer desaparèixer la seva llengua amb el consegüent perill de desaparèixer com a nació. Els nostres colonitzadors no han mirat prim a l'hora de fer servir tota classe de mètodes per anihilar Catalunya, i han arribat fins i tot durant l'època franquista a l'intent de genocidi. Això crea un clima de por inconscient que deriva en un complex d'esclau. Malgrat que sembla que la situació s'ha tranquil·litzat amb l'arribada de la falsa democràcia, el poble català té una gran manca de caràcter gràcies als 300 anys d'ocupació. Per tant, crec que la solució és fomentar el caràcter català. Formant els caràcters formem també els dirigents, perquè és evident que actualment no en tenim. És més, si en 3 anys aconseguíssim crear 3.000 dirigents, el famós any 1992 podria arribar a ser l'any de la independència de Catalunya.

Respecte a la cançó, prefereixo centrar-me sols en la que es fa en català, perquè a Catalunya es fan cançons en tota classe d'idiomes. La cançó en català ha passat per diverses fases. La més coneguda és potser el famós moviment de la Nova Cançó, que es va destacar per la seva tasca de cançó protesta. Actualment han sortit diversos grups de roc i intèrprets en solitari que usen tota classe de sons moderns per cantar en català.»

Juli Capella, dissenyador.

És conegut per la seva activitat com a dissenyador. Entusiasta d'aquesta activitat, creu que el disseny té molt de futur encara. «S'evoluciona al mateix ritme que el mercat. Catalunya podria protagonitzar el desenvolupament del disseny, perquè té el sector creatiu molt desenvolupat. D'altra banda, la indústria s'esforça i s'incorpora al que va sortint de nou.»

Malgrat l'optimisme que manifesta, reconeix que, ara per ara, també hi ha problemes. «Uns són inherents al disseny com a activitat nova. Falta qualitat de producció, els noms boneguts es repeteixen massa sovint i costa tirar endavant les exportacions.» Els altres problemes són *institucionals*: «La Generalitat no enfoca bé la promoció del disseny. Es preocupa del comerç i oblidada la part artística.»

L'11 de Setembre és, per a ell, un dia de reafirmació de la consciència, però hauria de ser més divertit, viure's amb més alegria. «Per exemple, es podrien fer concerts de roc per als més joves, costellades per als més grans... El que és clar és que s'ha de fer diversificat, perquè avui dia ja no hi ha unitarisme i cadascú l'ha de celebrar al seu aire.»

Jordi Bastard, cantant i compositor.

El seu quefer es reflecteix en els discos del grup N'gai N'gai.

Com a músic, creu que s'ha de mirar a tot arreu, més enllà de les fronteres, perquè tot és interessant. Tot i el cosmopolitisme, també parla de les coses d'aquí: «Falten sales per a fer actuacions continuades. Les institucions tenen iniciatives i bona fe, però no hi ha visió de la realitat.»

Creu que el pop català encara és jove, nou, i que s'ha de consolidar. A més, «caldrà vèncer les reticències que desperta. Hi ha qui pensa que la música catalana ha de ser més seriosa».

Creu que s'hauria d'accentuar el

caràcter reivindicatiu de la Diada. ¿Com? «Una bona manera seria organitzar concerts a tot arreu. La música permet dir moltes coses i comprometre's fins allà on calgui.»

Núria Hosta, actriu.

És l'espectacular rossa del bar de la cinta de Ventura Pons. Actriu de cap a peus, es queixa de la mancança d'infraestructura cinematogràfica a Catalunya. Reconeix que aquí hi ha una molt bona *primera matèria*, però desorganitzada. «Aquí és difícil treballar i cal anar a Madrid. Allà es fan més coses: coproduccions, sèries... Des de Barcelona és difícil obrir-se camí.» No obstant, l'objectiu final de la Núria és la ciutat de la llum, París.

Condicionada, sens dubte, per la seva professió, diu que «l'11 de Setembre hauria de ser una cosa més divertida. Ara és avorrit. No hauria de ser tan

sols una cosa de banderes, sinó més popular, incrementant el to festiu. Es podrien fer *happenings*, música... Que, fora d'aquí, tothom sàpiga què significa aquesta jornada.»

Hèctor Vila, cantant.

Quant a la música veig realment molt negra la realitat actual. I quan dic de música em refereixo a la que es fa en català. Crec que la gent no està prou motivada, però no perquè no hi hagi interès, sinó perquè les institucions no han fet ni fan el que han de fer. A fora es valora molt els productes autòctons i aquí, pel contrari, sembla com si es valorés molt més el que no és català, i és un error. Per això costa a molta gent nova aconseguir sortir en el món de la música, tot i que n'hi ha de bons. Jo, personalment, no em puc queixar, però veig la situació de molts companys meus i són coses que t'empipen.

La situació general del país tampoc

no em sembla satisfactòria, veig una mena de desencís, d'apatia. Crec que falta tenir consciència de la nostra identitat cultural, com si ens fes por usar la nostra llengua per cantar, per a tot... El que sí que es recuperen són gran part de tradicions que abans havien estat oblidades, i això està bé. El que passa és que no tot ha de ser tan folklòric, hi ha massa coses de barretina i espadanya. El que caldria és recuperar la consciència d'identitat cultural, que és un aspecte menys folklòric i més d'actitud.

L'11 de Setembre jo ho faria de manera festiva, m'agrada molt la tranquil·litat i crec que una jornada de festa i preferentment enfocada de cara a l'art seria l'adequat. Els prejudicis històrics penso que en certa

manera ens influeixen massa, hauríem de deixar-los una mica de banda i dedicar-nos més a la realitat actual.»

Mònica Huguet, periodista.

La televisió a Catalunya va força bé. TV3 funciona i ofereix productes de molta qualitat, equiparables als de qualsevol altra televisió europea. Potser l'única cosa que va malament és la del pressupost, però no crec que aquest sigui un problema de què en tinguem l'exclusivitat.

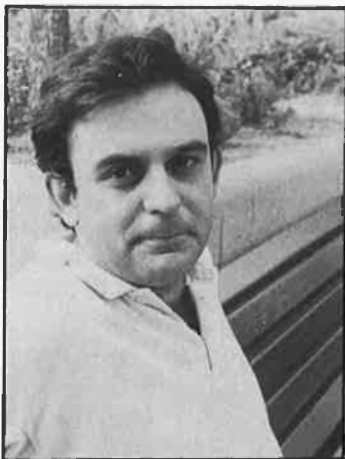
Les expectatives són bones perquè el futur ho és; els índexs d'audiència són alts i TV3 ha tingut molt bona rebuda, en part perquè la gent tenia ganes de tenir un canal propi, d'aquí. Si no passa res d'estrany, anirem a millor.

Crec que el dia 11 s'hauria de muntar d'una manera més original de com s'ha fet fins ara. Una cosa més popular, oberta a tothom, en grans espais. Caldria allunyar la tristesa que representa celebrar la data d'una derrota. Estaria bé plantejar-se la diada a tall de festa popular.»

Josep Maria Fonalleras, escriptor.

És avui un dels escriptors-revelació del nostre país, encara que com expliquen a les Girones, l'home ja feia temps que s'ho treballava. Fonalleras és contrari a suprimir la festa: «Si de cas, caldria fer festa i punt. I en tot cas, institucionalitzar-la, celebrar-la com toca. És a dir, amb desfilades patriòtiques, amb tancs i canons, encara que potser és una mica massa d'hora.»

Fonalleras contempla això que fa amb un cert optimisme. «Crec en el sector que es mou entre els vint-i-cinc i els trenta anys». Potser, en l'horitzó, es dibuixen alguns problemes greus. El

que més, «aquest problema del català light, o millor dit, del català, perquè jo no em situo en cap cantó. Senzillament estic al mig i penso que ens hauríem d'aclarir entre tots, perquè és un gran problema, si més no, econòmic.

Josep Ribera, campió mundial de trial sense motor.

A Gironella té la seva residència habitual i dedica els seus lleures a tocar la trompeta.

Sobre l'esport que practica diu: «Fent trials sense motor, la gent t'anima, però no es rep gaire suport. L'activitat esportiva és intensa, perquè es participa en totes les competicions que es fan.»

Malgrat totes les competicions en què participa, creu que els mitjans de comunicació no donen una importància excessiva a aquesta modalitat esportiva: «Aquest tipus de trial fa vuit anys que existeix i anirà pujant, sobretot si la ràdio i la TV en parlen. Ha crescut bastant des que va començar a practicar-se.»

Sobre l'11 de Setembre: «S'hauria de muntar una festa, o un festival de música roc. Alguna cosa divertida que fes venir gent de fora i que se'n parlés.» Dolça joventut.